

Ds Hannekek Siebert

01-03-2015 - Tweede van de Veertigdagen. 1 Kon. 19: 9 - 20 & Marcus 9: 2 - 10

Gemeente van Christus Jezus,

Met het Marcus-evangelie in deze veertig dagen tijd volgen we de lezingen van de oudste kerk. De verschillende evangeliëverhalen vormen een soort statie, een kruisweg naar Pasen toe. De verzoeking in de woestijn, de reiniging van de tempel, het verhaal van de vijf broden en twee vissen. Verhalen die stuk voor stuk ons helpen stil te staan op weg naar het paasfeest toe. Statie betekent letterlijk staan, stilstaan. Je passeert een statie, een kruisbeeld, staat er even stil, bezint, en gaat weer verder.

Zo kunnen we innerlijk op weg gaan. We maken ruimte in ons denken en ons leven, in onze omgang met onszelf en met elkaar; scheppen actief ruimte voor God. Met alles wat ons leven is, de teleurstelling en het verlangen, met al wat is zoals het is, gaan we lerende op weg naar het paasfeest, naar de bevrijding.

En zo gaan we vanmorgen mee de berg op. Met Petrus en Jacobus en Johannes en Jezus. Ik wil wel mee. Doe mij maar zo'n topervaring. De rust van daarboven, de weidse blik. Weg van het geklooi en het gekibbel. Weg van de moeite en pijn. De teleurstelling en het verdriet achter je laten, al is het maar voor even. De rust, de ruimte, de stilte en het licht. Boven op die berg draait het perspectief, je blikrichting wordt als vanzelf anders. Daar lijkt het leven lichter, daar verandert je gedaante. "Voor hun ogen veranderde hij van gedaante, zijn kleren gingen helder wit glanzen, zo wit als geen enkele wolwasser op aarde voor elkaar zou kunnen krijgen", vertelt Marcus.

Jezus wordt als een hemelse gestalte, stralend gezicht en kleed. Zoals je iemand die echt blij is, die ervaart, kunt zien stralen.

Klederen zo wit ook als de kleding van de jongeman bij het lege graf. Een vooraankondiging van de Opstanding. Een paasverhaal dus. Nu reeds.

En op die berg verschijnen ook Mozes en Elia.

En vraag dan niet of zij het écht waren, of het historisch zo geschied is. Mozes en Elia verschijnen daar, om met Jezus in gesprek te gaan.

Wet en profeten zijn vertegenwoordigd. Evangelie wordt omringd door wet en profeten; Jezus is enkel verstaanbaar in het kader van Wet en profeten. Hier zijn ze in samenspraak. Verwachting en vervulling.

Is dit vervulling? Realisatie van wet en profeten. Kunnen we hier blijven? Zijn we er eindelijk? Hoe herkenbaar is Petrus' verlangen om drie tenten op te zetten. Dit vast te houden. Het is toch goed zo? Dit moment van bloei en vreugde moeten we vastleggen en vooral ook vasthouden! Pasen is binnen handbereik. Eindelijk Pasen, Opstanding, het ligt voor het grijpen. Laat het nú al Pasen zijn. Laten we deze mijlpaal, deze heerlijkheid conserveren en niets meer riskeren.

Maar nee. We wisten het wel. De ervaring is ons te herkenbaar. Het blijft niet licht, helder en puur. "Terwijl hij nog sprak, zie, een wolk overschaduwde hen." Heilige momenten zijn niet vast te leggen, niet te bewaren voor het nageslacht. Als je er naar grijpt, valt het je tussen je handen vandaan.

Maar met dat de glans verdwijnt, klinkt ook die stem uit de wolk —: "Dit is mijn geliefde Zoon, luister naar hem!" Een echo van de lezing van vorige week: een stem uit de hemel bij Jezus' doop in de Jordaan. "Jij bent mijn geliefde Zoon, in jou vind ik vreugde."

Zo gaat het dus met geloof. Er is iets gezien, een flits, zo kort; ze slaan hun ogen weer op en kunnen niet eens met zekerheid zeggen, óf ze iets gezien hebben. Ze hebben een stem gehoord. Een stem uit een wolk. Gods stem? Meer is er niet. En hieraan hangt heel het evangelie, aan dit getuigenis hangen de wet en de profeten. En wij, op onze beurt, vandaag, op grond van wat de getuigen hebben gezien en gehoord. Verlangen wij mét Petrus soms niet aan een concreter, zichtbaarder getuigenis?

Met die stem uit de wolk gaan we het wagen. Toch maar. Iedere keer opnieuw. Met dit getuigenis van die stem uit de wolk durven we het aan.

Met die stem én met Jezus dalen we mee, de berg af. We kunnen niet boven blijven. Omdat de wereld waarin we leven niet verlicht, stil en af is. Oorlog en haat, dom geweld, pesterijen, moord en verachtelijkheden zijn een feit. Verdriet en rouw, verlies en gemis zijn ons dagelijks brood. Dit geloof vraagt van ons, dat wij van de berg af komen en het laagland ingaan. Waar de mensen wonen met de vele vragen naar kracht en naar zin. Waar in vele bewoordingen de roep 'Heer, gedenk uw Barmhartigheden' hoorbaar is. Waar open handen meer dan genoeg werk vinden.

Beneden komen dus ook de vragen. Wat overkwam ons, daarboven? Wat hebben we gehoord en gezien? Was het een krachtige stormwind? Een heftig vuur? Of was het een niet te verwoorden stilte? In onze wetenschappelijk-alles-verklarende maatschappij komt de vraag zich des te harder op ons aan: "Wat doe je daar eigenlijk in die kerk van jou?" Hier beneden dringen de vragen zich aan ons op: Wat bedoelde Hij nou met "Opstanding uit de dood"?

Dat de Mensenzoon zal opstaan uit de dood; dat wil geen fysisch en ook geen metafysisch gegeven zijn, dat is een geloofsuitspraak. We willen niet accepteren dat het allemaal voor niets zou zijn. We verzetten ons met hand en tand tegen het grote 'Nee' van deze wereld. We weigeren mee te doen met de terreur van de haat. We aanvaarden niet dat vermanend en afkeurend naar een ander wijzen vrede in zich bergt.

We hebben iets gezien van de heerlijkheid van de Heer, we hebben een stille stem gehoord en daarom geloven we dat het anders kan en dat het anders moet.

Zijn wij genegen met Hem mee te gaan? Als Elisa die zijn span ossen achter liet en onmiddellijk achter Elia aanrende? Zijn wij bereid bij Hem te blijven? En zo onze roeping te vinden, onze levensopdracht, ten diepste onszelf te vinden? Het is geen veilige weg om te gaan; er is geen tent om te blijven, geen kerkgebouw dat beschutting biedt tegen de afbraak. Het is af dalen naar het dal, naar de mensen, de conflicten, de dreiging, de teleurstelling voorop. Het is je begeven tussen de mensen die het grote "Nee" aanvaarden en aanbidden.

We leven er, met Jezus, middenin. Maar de statie van de verheerlijking op de berg vertelt ons vandaag: God gaat mee, Jezus is van de berg afgedaald. En zo gaat de Opstanding voor ons uit. Zo komt de Opstanding ons tegemoet. Want Opstanding gebeurt. Onderweg. Aan jou, en aan mij, en aan iedereen.

Amen.